

Somriure malèfic

Un relat de: [cabrera](#)

El caràcter de l'home, és el seu destí. Oportuna frase filosòfica d' Heràclit, per determinar el que li va passar a en David en una càlida nit qualsevol de primavera, havia quedat amb la Mari per celebrar un sopar romàntic. En el pis d'ell no hi havia ningú més i amb això tot estava sent d'allò més íntim. Anaven assaborint amb plaer aquell marisc afrodisíac i acompanyant-lo amb converses molt sensuals. Poc a poc anaven escalfant l'ambient fins a arribar a les postres. Després foren els cafès amb nata que decidiren anar a prendre'ls acomodats al sofà, però ell va tenir la delicadesa i una altra oportuna decisió habitual d'obsequiar-la amb una copa plena de bon whisky. Ja eren les dotze de la nit i a fora plovia molt, la Mari recolzant-se de en la grandíssima part humana d'ell va al·legar que el seu pis estaria fred i solitari..., que ja s'havia fet tard... i que es trobava molt a gust allà amb ell agafant-se com excusa, la viciosa idea que havien comentat moments abans i sabent també que aprofitarien el fet de ser amants per a gaudir d'uns actes sublims de sexe incivilitzat. Confiava i coneixia bé les esperades reaccions del seu amant. El que també sabia ella, era la següent resposta del sensible i molt atent David, quan ella li demanés de quedar-se a dormir amb ell allà. Previsiblement ho acceptaria de bon grat perquè tampoc no seria pas el primer cop.

Físicament s'aproparen molt una altra vegada per continuar amb els preludis de la seva nit salvatge i desenfrenada que prèviament ja havien començat abans de sopar.

Tenien ja els ànims bastant pujats degut a l'efecte del vi i l'alcohol, moments que la noia aprofità per dir:

-Per apaivagar una mica els efectes dels licors, no creus que podríem "esnifar" unes ratlles de cocaïna?

Coneixia també els gustos d'en David, i sabia que ell no faria fàstics a la proposta. Aquest també coneixia els d'ella, en d'altres moments com aquell ja havia passat. No calien paraules, sabia amb molta certesa que ella era una coca-solta i que previsiblement allò era el que passaria.

La Mari, ja havia experimentat molt amb ell i en sabia molt de la seva vida, fins i tot podria ser que massa i tot. Coneixements encertats i útils per al moment, així que va treure de la seva bossa de mà un petit sobre blanc i obrint-lo, va abocar part del seu contingut a sobre d'un prou ample estoig negre de les ulleres que també havia tret del seu bolso. Amb l'ajuda d'un carnet, va picar-la per a desfer millor la pols, després ho va estirar i modelà una clenxa gruixuda. Es va passar de la ratlla però, i mostrant-li que no en cabia una altra al seu costat optà per una ràpida i eficaç solució: Canviar de superfície per confeccionar-ne una altra per ell, trià el lloc més proper i òptim per fer-ho. Seria al damunt de la tauleta del davant.

Tornà a rebuscar dins de la seva bossa de mà i va treure un inhalador metàl·lic molt adequat per poder aspirar la droga i després d'acabar de prendre's la seva dosis preparada al damunt d'aquella funda fosca però amb uns solcs marcats, va passar-li el tubet de ferro a ell dient:

- Va noi és el teu torn. Ell, nerviós com un espectador impacient s'encarà davant de la "seva" clenxa i també la va esnifar ràpidament.

El que succeí poca estona més tard va ser un fet gairebé immediat i en part abominable perquè una vegada després de que ell podés finalitzar amb èxit el gustós plaer nassal, d'allà mateix va començar a rajar-li sang i posant-se tan pàl·lid com el paper de fumar es movia igual que si s'estigués ofegant, produïa unes convulsions amb molta violència, uns segons abans de morir i la darrera cosa que va poder veure, fou: el somriure malèfic de la Mari